

Sygn. akt I CSK 195/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa S. B.
przeciwko P. [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego P. [...] S.A z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. uwzględniającego powództwo S. B. o zadośćuczynienie.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną pozwany wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Wskazał na występowania zagadnienia prawnego i rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego budzących poważne wątpliwości w zakresie przyznawania zadośćuczynienia za doznana krzywdę najbliższym członkom rodziny zmarłego na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 1 k.c. wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała i wywołania rozstroju zdrowia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Kwalifikacji takiej nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego zagadnieniu prawnemu, które zostało rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy w uchwałach z dnia z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10 (OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 42) i z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11 (OSNC 2012, nr 1, poz.10) oraz w postanowieniu z dnia 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14 (nie publ.), co usunęło jednocześnie przedstawione przez skarżącego wątpliwości

co do wykładni art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c. Nie zachodzi tym samym także określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 podstawa do przyjęcia wniesionej skargi do rozpoznania.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.